

ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΧΙΣΛΟΠ:

ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΟ «ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ»

«Στο Νησί υπήρχαν παιδικοί χαρακτήρες»

«Με λένε Μαρία Πετράκη. Κι αυτή είναι η ιστορία της ζωής μου», διαβάζουμε στο οπισθόφυλλο του βιβλίου της Βικτόρια Χίσλοπ «Το νησί της Μαρίας». Η συγγραφέας μας μιλά για τη σπίθα που ξεκίνησε την περιπέτεια συγγραφής της παιδικής εκδοχής της μεγάλης εκδοτικής επιτυχίας «Το νησί».

Πώς ξεκινά κάθε φορά η περιπέτεια συγγραφής ενός βιβλίου;

Το θέτετε υπέροχα! «Περιπέτεια», μια θαυμάσια λέξη για να περιγράψεις το ταξίδι - επειδή σε οδηγεί πάντα σε κάτι άγνωστο! Ξεκινά κάποια στιγμή πολύ ξεχωριστή, όταν μια ιδέα αστράφτει στο μυαλό σου, και σκέφτεσαι «αυτό είναι, αυτό θέλω πραγματικά να το κάνω», δεν είναι κάτι αδιάφορο που ξεκινάς με μισή καρδιά, αλλά μια σπίθα αληθινή που σε συνεπαίρνει.

Ποια ήταν η αφορμή για να γραφεί το βιβλίο «Το νησί της Μαρίας», εκδόσεις Ψυχογιός;

Η «σπίθα» για να γραφείτε αυτό το βιβλίο ήταν μια συζήτηση με μια δασκάλα, την Κυριακή του Πάσχα πριν από τρία χρόνια, με την οποία συναντηθήκαμε στο σπίτι κάποιου κοινού μας φίλου σ' ένα χωριό κοντά στον Αγιο Νικόλαο. Την έλεγαν Ήρω και στη συζήτηση που είχαμε μου είπε ότι ένα σωρό ζητήματα που υπήρχαν στο «Νησί» (το στήγμα, η διαφορετικότητα, η απομόνωση) άγγιζαν τα παιδιά του σχολείου της, αλλά παρά το γεγονός ότι όλα ήταν εξοικειωμένα με το νησί της Σπιναλόγκα που βρισκόταν τόσο κοντά, το βιβλίο δεν ήταν κατάλληλο για να διαβαστεί από τόσο μικρές πλη-

κίες. Αυτή ήταν η «σπίθα» στο μυαλό μου. Σκέφτηκα «θα προσπαθήσω να γράψω μια εκδοχή για τα παιδιά», είπα «θα προσπαθήσω», επειδή εκείνη τη στιγμή δεν ήμουν σίγουρη ότι θα τα καταφέρω. Διούλεψα όλο το καλοκαίρι πάνω σ' αυτήν την ιδέα κι ανακάλυψα ότι μπορούσα να το κάνω κυρίως επειδή στο «Νησί» υπήρχαν κεντρικοί χαρακτήρες που ήταν παιδιά, αυτό ήταν το μόνο πράγμα που ήξερα ότι ήταν απολύτως απαραίτητο για ένα παιδικό βιβλίο, έπρεπε να υπάρχουν χαρακτήρες με τους οποίους τα παιδιά μπορούσαν να ταυτιστούν. Πριν από δύο μέρες έζησα μια εντελώς ιδιαίτερη στιγμή. Πήγα στο σχολείο της Ήρως (3ο Δημοτικό Σχολείο Αγίου Νικολάου), όπου έκανα την πρώτη παρουσίαση του βιβλίου. Τα παιδιά έκαναν ετοιμάσει ένα σωρό, ερωτήσισες κι όλη η εκδήλωση ήταν ζωντανή κι συναρπαστική.

Η Ρίτα, που μένει στην Αγγλία, κάθε καλοκαίρι επισκέπτεται τη γιαγιά της, Μαρία, στον Αγιο Νικόλαο Κρήτης. Από αυτή μαθαίνει μια κρυμμένη ιστορία της οικογένειας. Είναι αλήθεια ότι κάθε οικογένεια έχει τη δική της ιστορία; Είμαι σίγουρη ότι κάτι τέτοιο συμβαίνει, κάθε οικογένεια είναι σύνθετη μοναδική και πολύ συχνά υπάρχουν ιστορίες που δεν περνούν από γενιά σε γενιά, γι' αυτό και στην παρουσίαση που έγινε στον Αγιο Νικόλαο ενθάρρυνα τα παιδιά να μιλούν με τους παππούδες τους

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΕΑΠΙΔΟΦΟΡΟ ΙΝΤΖΕΜΠΕΛΗ

“Συχνά υπάρχουν ιστορίες που δεν περνούν από γενιά σε γενιά, γι' αυτό και στην παρουσίαση που έγινε στον Αγιο Νικόλαο ενθάρρυνα τα παιδιά να μιλούν με τους παππούδες τους”

jj

Είδος: Εφημερίδα / Κύρια / Πολιτική / Ημερήσια
 Ημερομηνία: Παρασκευή, 03-06-2022
 Σελίδα: 28,29 (2 από 2)
 Μέγεθος: 1449 cm²
 Μέση κυκλοφορία: 4900
 Επικοινωνία εντύπου: (210) 8113000

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

«Πιο δύσκολο από το να γράφεις για ενήλικες»

Είχατε ποτέ φανταστεί τον εαυτό σας ως συγγραφέα παιδικών βιβλίων;

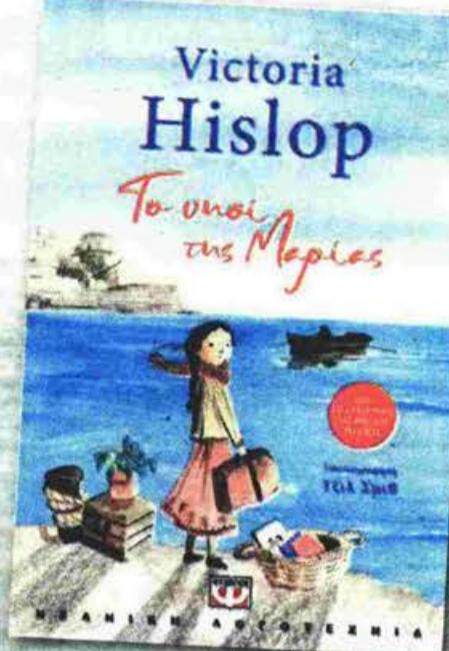
Ποτέ δεν είχα φανταστεί ότι θα μπορούσα να γράψω ένα βιβλίο για παιδιά! Ομως, ήταν μια πολύ όμορφη εμπειρία, θα έλεγα ότι είναι πιο δύσκολο από το να γράφεις για ενήλικες, επειδή πρέπει να σκεφτείς μ' έναν τρόπο πιο «νεανικό». Ήταν λοιπόν μια πρόκληση και είμαι πολύ χαρούμενη για το αποτέλεσμα.

Όταν ήσασταν μικρή, ποιος ήταν ο αγαπημένος σας συγγραφέας που τον είχατε ως πρότυπο;

Μεγάλωσα πριν τον ερχομό του Χάρι Πότερ και πρέπει να πω ότι εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν πολλά καλά βιβλία για παιδιά. Ήταν έντονος ο διαχωρισμός ανάμεσα στα κοριτσίστικα βιβλία (που μιλούσαν για παράδειγμα, για μπαλαρίνες) και στα βιβλία που απευθύνονταν σε αγόρια και μιλούσαν βασικά για περιπέτειες. Διάβασα πολλές ιστορίες μιας συγγραφέως που λέγεται Enid Blyton, όμως σε καμιά περίπτωση δεν θα τη σύστηνα για τα σημερινά παιδιά! Όταν έγινα δέκα χρονών, ανακάλυψα τα βιβλία της Αγκάθα Κρίστη, κι αυτό ήταν μεγάλη ανακούφιση.

Ποια είναι τα αγαπημένα παιδικά βιβλία που έχετε στη βιβλιοθήκα σας;

«Έχω το Δαύλο» της Ann Holm και το «The Butterfly Lion» του Michael Morpurgo.

VICTORIA HISLOP, «ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ»
 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ
 ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ: ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ

παππούδες τους και να τους ρωτούν για το πώς ήταν η ζωή όταν εκείνοι ήταν παιδιά. Μ' αυτόν τον τρόπο μπορούν να μαθαίνουν περισσότερα για το παρελθόν και τις ρίζες τους.

Η Μαρία στην παιδική της πλοκή ζει μέσα στον κίνδυνο, αφού μένει δίπλα στο νησί Σπιναλόγκα. Γιατί οι υγειονομικές Αρχές διάλεξαν αυτό το νησί για να πηγαίνουν τους λεπρούς;

Το 1898 ταυτοποιήθηκε για πρώτη φορά το βακτήριο της λέπρας από τον Νορβηγό γιατρό Armauer Hansen. Ήταν μια τεράστια επιστημονική ανακάλυψη για μια ασθένεια που είχε πλήρει εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο, πριν από αυτή δεν γνωρίζαμε την αιτία της ασθένειας. Από εκείνη τη στιγμή ίδιως έγινε κατανοπόδι ότι δεν υπήρχε κάποιο μυστήριο, δεν ήταν το αποτέλεσμα κάποια κατάρας ή κάποια θεϊκή τιμωρία, ήταν ένα μεταδιδόμενο νόσομα και οι γιατροί πρότειναν από το 1903 τη δημιουργία απομονωμένων θεραπευτηρίων. Η Σπιναλόγκα επιλέχτηκε γι' αυτόν το σκοπό, επειδή ήταν ένα νησί όπου οι άνθρωποι μπορούσαν να απομονωθούν με τρόπο αποτελεσματικό, ενώ η τροφοδοσία τους ήταν σχετικά εύκολη, καθώς το νησί απέχει μερικές εκατοντάδες μέτρα από την Κρήτη.

Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου περνάτε μπνύματα αλληλεγγύης και φιλίας. Είναι αλήθεια ότι αυτά τα αισθήματα γιγαντώνουν όταν οι άνθρωποι βρίσκονται σε κίνδυνο;

Ασφαλώς, Νομίζω ότι όλοι το είδαμε την περίοδο της πανδημίας, όταν πολ-

λοί άνθρωποι έδειξαν την ευγένεια του χαρακτήρα τους. Και φυσικά, ο κίνδυνος που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι στην Ουκρανία προκάλεσε μια τεράστια αυθόρυμπη αντίδραση, πολύς κόσμος άνοιξε τα σπίτια του για να υποδεχτεί τους πρόσφυγες, ενώ έστειλε διάταξη για να βοηθήσει όσους έζησαν τη βαναυσότητα του πολέμου. Και πιστεύω ότι οι περισσότεροι Ευρωπαίοι έμειναν έκπληκτοι και πόνεσαν βλέποντας τον εφιάλτη αυτών των ανθρώπων χωρίς να τους έχουν συναντήσει ποτέ.

Ποια άλλα μπνύματα μέσα από τους χαρακτήρες του βιβλίου θέλετε να περάσετε στους αναγνώστες;

Νομίζω ότι πολλά παιδιά θα ταυτιστούν με ορισμένους χαρακτήρες, υπάρχει πάντα κάποιος που μένει στο περιθώριο επειδή είναι διαφορετικός (είτε πάσχει από λέπρα είτε όχι) και είμαι βέβαιη ότι αρκετά παιδιά έχουν ζήσει την απώλεια και χρειάστηκε να δείξουν το γενναίο τους πρόσωπο. Κι ακόμα, η ιστορία μου περιέχει την ελπίδα κι αυτό νομίζω είναι ένα σημαντικό μήνυμα για τα παιδιά, ότι πάντα θα υπάρχουν δύσκολες κι θλιβερές στιγμές που θα αντιμετωπίσουν, αλλά θα πρέπει να τις ξεπερνούν καθώς η ζωή συνεχίζει το δρόμο της.

Μαζί με εσάς που γράφετε την ιστορία είναι και η Τζίλ Σμιθ, που εικονογράφησε το βιβλίο. Ποιο είναι το μυστικό της επιτυχίας ενός εικονογραφημένου βιβλίου;

Η Τζίλ Σμιθ έκανε θαυμάσια δουλειά! Μου προτάθηκε μια σειρά από εικονογραφήσεις, ίμως αυτή της Τζίλ

ξεχώρισε αμέσως στα μάτια μου! Ο τρόπος που ζωγραφίζει τους ανθρώπους ήταν πολύ σημαντικός για μένα. Κατάφερε να εκφράσει τα συναισθήματα μ' έναν πολύ λεπτό τρόπο και τα σχέδιά της είναι πολύ δυνατά χωρίς να εκβιάζουν τη συγκίνηση. Ήρθε μαζί μου στην Κρήτη όπου περάσαμε αρκετό χρόνο βλέποντας τη Σπιναλόγκα, αλλά και μουσεία που έδειχναν τον τρόπο ζωής των ανθρώπων την περίοδο της αφήγησης. Ερωτεύτηκε την Κρήτη κι έκανε εκατοντάδες λεπτομερειακά σχέδια που αργότερα χρησιμοποίησε στο βιβλίο. Ξόδεψε πολύ χρόνο με το τετράδιο των σχεδίων της μελετώντας μόνη τη Σπιναλόγκα. Βιθύστηκε πλήρως στο θέμα και, σε συνδυασμό με την απλότητα και το αίσθημα που έβγαλε για το νησί, κατάφερε να εικονογραφήσει τόσο πετυχημένα το βιβλίο. Όλα αυτά τα στοιχεία συντέλεσαν ώστε να βγει μια δουλειά μαγική.

Τη σημερινή εποχή που τα παιδιά βλέπουν τηλεόραση και ασχολούνται με το Διαδίκτυο έχουν ελεύθερο χρόνο για να διαβάσουν ένα καλό βιβλίο; Το ελπίζω και βρίσκω πολύ καταθλιπτικό το θέμα ενός παιδιού που του δίνουν το κινητό του γονιού για να παίξει αντί να ξεφυλλίσει ένα βιβλίο, τα παιδιά εθίζονται πολύ γρήγορα σ' αυτόν τον παθητικό τρόπο λειτουργίας. Τα βιβλία μάς δίνουν πολύ χρόνο για να σκεφτούμε, να χαθούμε μέσα τους, να δραπετεύσουμε. Νιώθω πολύ τυχερή που μεγάλωσα πριν εμφανιστεί το Διαδίκτυο, αυτός είναι ο λόγος που διάβασα τόσο πολύ, κι ενστικτωδώς πιστεύω ότι αυτό έκανε καλό στο μυαλό και στη φαντασία μου.